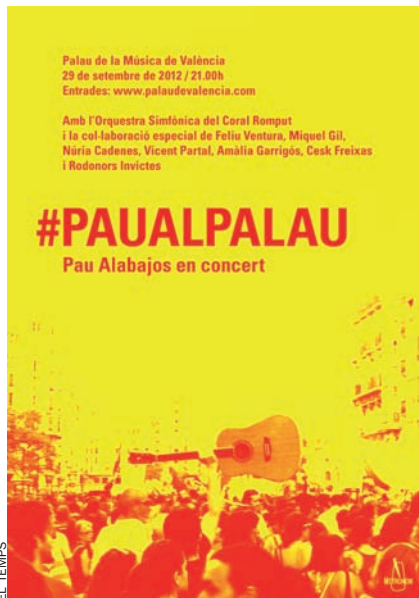

difficil de saber”. Amb tot, les dades que tenen fins ara apunten que “l’últim concert que s’hi va fer d’un cantautor compromès valencià que cantara en català va ser quan hi va actuar Raimon, en l’època de Ricard Pérez Casado. Fa més de vint-i-cinc anys. Imagina’t. Abans de Rita Barberà”. Això encara suma il·lusió a l’esdeveniment, “i molta responsabilitat també: és una oportunitat que dubte que es pugua repetir prompte”.

El comboi. “Per tot això, pense que és un acte un poc més especial, també, perquè la gent el percep no només com un concert, sinó com un concert de tots.” Pau Alabajos resumeix en aquesta voluntat extensiva la il·lusió que ja s’escampava, via xarxes socials, abans i tot que en comencés la difusió oficial, per assistir a un concert que acumula simbolismes i alegries. Amb un senzill #paualpau s’etiqueta i es defineix l’esdeveniment, corren vídeos amb poemes d’Estellés, les entrades volen i bé caldrà espavilar-se per no perdre’s la possibilitat de ser-hi. O, més que ser-hi, formar-ne part.

El concert continua, cada dia que passa, prenent la dimensió de celebració múltiple que el cantautor de Torrent li ha volgut donar a consciència. Perquè hi tocarà les seves cançons, les més noves i les de sempre (deu anys dalt d’escenaris de tota mena donen per a un bon repertori, i la tria mai no és fàcil), i perquè hi ha volgut, també, retre homenatge a Vicent Andrés Estellés: “És el meu poeta de capçalera. I sempre el tinc molt present a l’hora d’escriure les cançons. Per la manera que té d’expressar-se, tan quotidiana,

popular, com si estiguera conversant amb la seua família, amb el seu cercle d’amics, i, d’alguna manera, per extensió, amb tot el país. Aquest tipus de confiança i de contacte amb la gent em motiva molt a l’hora d’escriure”.

El títol del darrer disc que ha presentat Pau Alabajos, *Una amable, una trista, una petita pàtria*, és, de fet, manllevat del *Coral romput* estellejà. De manera que, en plantejar-se la celebració de l’aniversari, va trobar lògic que el poeta hi tingués presència destacada. I de seguida va aconseguir ampliar complicitats. Així que, intercalats entre les cançons d’Alabajos, se sentiran també els versos d’Estellés. A moltes veus. Feliu Ventura, Miquel Gil, Cesk Freixas, Vicent Partal, Amàlia Garrigós, Rodonors Invictes i qui signa aquest article seran els encarregats

d’escampar-los des de l’escenari. Per acabar de reblar el clau, les cançons tindran un acompanyament de luxe, amb els arranjaments que ja tenien o amb d’altres que Laura Navarro ha realitzat a posta per a l’ocasió: l’Orquestra Simfònica del Coral Romput.

Ben mirat, deu anys són ja una fita de consideració. Alabajos, conscient de la significació de l’aniversari, i feliç de poder-ne compartir celebració, l’ama-neix amb un característic pic d’ironia: quan li parlen de consolidació, somriu i de seguida apunta que sí, que tot plegat “ja comença a semblar que siga una cosa més seriosa. De fet, quan veus que han passat els dos dígits penses que això va de debò. I pots ser sí. I constates aleshores com de curiós és que, a causa possiblement de l’oblit institucional que patim, els artistes valencians continuem essent sempre, en general, ‘joves promeses’. I diem, amb els companys, home, que ja tenim una edat, no? Jo, per exemple, en tinc trenta, porte tres discos i no sé quantíssims concerts. Pots ser sóc jove, però no tant”.

El cas és que celebrarà aquesta seua plenitud artística, aquests seus deu anys de picar pedra musical, i sobretot, la constatació positiva de la petita victòria que ja és aquest concert únic: “Pots ser sí que pequem, els valencians, d’autoflagel·lació. Així que també convé, de tant en tant, adonar-nos que tenim moltes coses bones. Si no, no hi hauria manera de trobar un espai d’esperança”. Vet aquí un concert plantejat amb moral de victòria, per tant. Una petita fita. I bella Per ganes de celebrar.

Núria Cadenes

NOVETATS
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com